

Human Flowers of Flesh

Direcció i guió: Helena Wittmann **País:** Alemanya **Durada:** 106 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Angeliki Papoulia, Ferhat Mouhali, Gustavo Jahn, Ingo Martens, Mauro Soares, Vladimir Vulevic, Steffen Danek, Nina Villanova, Denis Lavant **Fotografia:** Helena Wittmann **Distribuidora:** Lost & Found **Estrena a Espanya:** 31/03/2023

Apta per a tots els públics

Versió original subtitulada en català

SINOPSI

L'Ida viu en un vaixell amb la seva tripulació de cinc homes. A Marsella, la seva atenció es veu atrapada pel secret món masculí de la Legió Estrangera Francesa i decideix seguir el seu rastre a través del Mediterrani. Mentre l'Ida i la seva tripulació naveguen a través de Còrsega cap a la caserna general històrica de la Legió a Algèria, els límits es desdibuixen. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Com si no passés el temps

Els legionaris francesos són combatents organitzats des de mitjans del segle XIX, integrants d'un cos especial que ha estat desplegat en diverses missions a l'estranger, moltes a l'Àfrica. Moments crítics per a ells van ser les guerres d'Indoxina i d'Algèria, on aquests soldats van tenir un paper destacat i van arrossegar la reputació del seu país als llocs on van lluitar. Molts van caure i el seu record va quedar gravat en làpides o fotografies, potser fins i tot en l'eco del seu himne. Això és el que intenta, en part, transmetre la nova pel·lícula d'Helena Wittmann, i plasmar aquest record des de la perspectiva actual de persones que en semblen allunyades i, de fet, allunyades de qualsevol altre compromís, la porta a adoptar un enfocament poc habitual, en certa manera reflexiu. I és que la distància en la mirada i una alta càrrega d'abstracció, resultant de la introspecció, es poden mostrar de manera vistosa a través d'una tècnica propera al videoart. En efecte, aquest ens exigeix contemplar les imatges des de certa llunyania i establir nexes entre elles al marge d'una narració convencional, per la qual cosa cobren més relleu el simbolisme i les sensacions desposseïdes, precisament, de justificació narrativa, ja que es basen en el que poden provocar aquestes imatges aïllades.

Portar aquesta tècnica a un llargmetratge que, en puritat, és de ficció, ja que té un cert fil narratiu i, en tot cas, el subtext de l'esmentada experiència dels legionaris, sembla complicat. A això s'atreveix *Human Flowers of Flesh*, que competeix en la present edició del festival de Locarno. La idea, com dèiem, és oferir una nova perspectiva d'un conflicte passat, gairebé sense revelar-ne res però assegurant que s'amaga en tot el drama. Per això Wittmann persegueix provocar un cert estat anímic a través del treball de la imatge i del so, cridant l'atenció sobre aquests més que sobre accions o diàlegs concrets. La primera escena dialogada ho deixa ben clar, ja que l'enquadrament s'atura en la que a priori és la protagonista, la viatgera encarnada per Angeliki Papoulia, enmig d'una conversa amb prou feines audible, de la qual s'abstrau, perquè al seu voltant predomini, en canvi, el so del mar. En el metratge, hi ha així molts instants en què el protagonisme recau en el so ambient, ja siguin les cigales a la costa, les onades a alta mar o el cruixir de la fusta del vaixell.

Aquest vaixell porta aquesta i altres personatges d'un lloc a l'altre, sense una trajectòria ni un motiu aparents, encara que es mouen, i per això deixen entreveure les localitzacions, pel nord d'Àfrica. No hi ha doncs diàlegs expositius ni cap altre tipus d'informació dramàtica, per això es demana a cada espectador, com en el videoart, completar el significat del que veu i del que sent, tot això es desplega com una successió d'instantànies. De fet, més enllà del so i de l'escàs moviment d'alguns plans, molts es caracteritzen per la seva inèrcia o quietud, com accions en suspensió. Wittmann té més experiència com a directora de fotografia que com a realitzadora, i això segurament influeix en aquesta manera d'emprendre la posada en escena. La minuciositat de les composicions té amb tot algun aspecte discutible, en relació per exemple amb el moviment molt limitat de la càmera. Els primers plans de la pel·lícula són fixos i en aquests diversos dels personatges segueixen un camí silvestre. Després hi ha una acció similar amb dos personatges que se'ls enquadra amb una panoràmica. I la tercera vegada que dos caminen en pla, a tota la pel·lícula, la càmera els segueix amb un llarg traveling lateral. Aquesta inconsistència no tindria cap rellevància si no fos per la referida posada en escena, que busca sempre posicions de càmera exactes i fins i tot inclou fragments de composicions poc habituals, a nivell microscòpic o al fons del mar. Tot això converteix *Human Flowers of Flesh* (títol que identificaria els éssers humans inerts com flors, a la deriva) en una cinta única, difícil, frustrant i dotada d'una estranya malenconia.

Ignacio Navarro Mejía – elantepenultimomohicano.com